

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 17, 2014

Nummer 17, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:2650](#) 05-08-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:5739](#) 17-07-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:1592](#) 06-05-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:9772](#) 19-12-2013

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2014:4630](#) 24-07-2014

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:7053](#) 22-07-2014

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2014:6903](#) 16-07-2014

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:2843](#) 27-06-2014

RECHTSPRAAK

Ondanks dat de minderjarige als erkend vluchteling met verblijfsvergunning niet valt onder artikel 1:302 lid 2 BW toch benoeming Nidos tot voogdes.

De minderjarige is op 14 mei 2014 in Nederland aangekomen en heeft een verblijfsvergunning verkregen voor bepaalde tijd. Hij is nog minderjarig en verblijft bij zijn grootouders. De Stichting Nidos (hierna: Nidos) heeft de rechtbank verzocht om een (tijdelijke) voogd te benoemen over de minderjarige. De rechtbank oordeelt dat Nidos niet behoort tot de kring van verzoekers die op grond van artikel 1:253q lid 4 BW bevoegd zijn een verzoek tot benoeming van een (tijdelijke) voogd te doen. De rechtbank vat het verzoek daarom op als een kennisgeving dat er ambtshalve in het gezag over de minderjarige dient te worden voorzien. Volgens Nidos verblijven de ouders op een voor Nidos en de grootouders onbekend adres en zijn zij niet op de hoogte van het verblijf van de minderjarige en/of van zijn grootouders in Nederland. De rechtbank concludeert hieruit dat de ouders thans tijdelijk in de onmogelijkheid verkeren om het gezag over de minderjarige uit te oefenen zodat hun gezag van rechtswege is geschorst. Daardoor is er een gezagsvacuüm ontstaan met als gevolg dat het dringend en onverwijld noodzakelijk is dat thans wordt voorzien in het gezag over de minderjarige. Ingevolge artikel 1:302 lid 2 BW kan de rechtbank Nidos tot voogd benoemen over 'een minderjarige door of voor wie een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet is ingediend, en in verband daarmee in Nederland verblijft'. De vraag dient daarom te worden beantwoord of de minderjarige als erkend vluchteling met een verblijfsvergunning voor vijf jaar valt onder de in artikel 1:302 lid 2 BW bedoelde categorie alleenstaande minderjarige vreemdelingen. De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is omdat bovengenoemd artikel gezien de gebruikte bewoordingen duidelijk doelt op alleenstaande minderjarige asielzoekers (tot voor kort AMA's genoemd) die in verband met hun asielprocedure in Nederland mogen blijven en in het kader daarvan bijstand behoeven. Nidos is door de minister van Justitie ook aanvaard als rechtspersoon om de voogdij over deze groep minderjarigen uit te oefenen. De rechtbank vindt hiervoor steun in de inhoud van de memorie van toelichting (*Kamerstukken II 2004/05, 29822, nr. 3, p. 4*) bij het wetsontwerp tot wijziging van de Wet op de jeugdzorg (in werking getreden op 1 januari 2005, *Stb. 2004, 700 jo. Stb.*

2004, 306), waarbij onder meer werd geregeld dat minderjarige asielzoekers onder bepaalde voorwaarden onder toezicht kunnen worden gesteld van Nidos (aanpassing van artikel 1:254 BW). De minister van Justitie vermeldt in bovengenoemde memorie van toelichting in dat verband onder meer dat het dezelfde groep minderjarigen betreft als 'de categorie die wordt bedoeld in artikel 1:302, tweede lid, BW, namelijk minderjarige vreemdelingen door of voor wie een asielaanvraag is gedaan én die nog in procedure zijn. Van dat laatste is volgens de minister geen sprake indien op de asielaanvraag onherroepelijk, in toewijzende of afwijzende zin, reeds is beslist'. De rechtbank is evenwel van oordeel dat Nidos ook ten aanzien van de minderjarige de meest aangewezen rechtspersoon is om de voogdij uit te oefenen. In het kader van de asielprocedure is weliswaar geen bijstand meer nodig omdat er bij aankomst in Nederland reeds een vergunning is verleend, maar de minderjarige heeft wel, evenzeer als minderjarige alleenstaande asielzoekers, intensieve begeleiding nodig om in Nederland goed te kunnen integreren, zoals op het gebied van scholing, (geestelijke) gezondheidszorg, financiën en opbouw van sociale contacten. De Stichting Bureau Jeugdzorg heeft die expertise niet in huis. De uitvoering van de voogdij zou daarnaast zeer waarschijnlijk toch weer, indien mogelijk, opgedragen worden aan Nidos. De rechtbank oordeelt op grond van het bovenstaande dat artikel 1:302 lid 2 BW een leemte bevat voor wat betreft de voorziening in de voogdij over minderjarige alleenstaande erkende vluchtelingen. De rechtbank acht het in het belang van de minderjarige dat artikel 1:302 lid 2 BW analoog wordt toegepast op de minderjarige. De rechtbank benoemt daarom Nidos tot voogd over de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:7053

Zaaknummer: C/03/193056 / FA RK 14-1906

Wetsartikelen: 1:302 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Voor een geslaagd beroep op artikel 3:196 lid 2 BW dient niet alleen gesteld en onderbouwd te worden dat sprake is van benadeling voor meer dan een vierde, maar ook dat ten aanzien van de waarde van één of meer goederen is gedwaald.

Partijen zijn op 25 april 1991 getrouwd in gemeenschap van goederen. Zij zijn in 2012 gescheiden. Daaraan voorafgaand hebben partijen een echtscheidingsconvenant getekend onder begeleiding van een mediator en financieel planner. De vrouw vordert onder meer een verklaring voor recht dat het convenant tot stand is gekomen door dwaling c.q. misbruik van omstandigheden en het convenant op die grond te vernietigen, althans een verklaring voor recht dat de verdeling nietig is wegens benadeling van de vrouw voor meer dan een kwart. De rechtbank overweegt als volgt. De rechtbank begrijpt de gevraagde verklaring voor recht aldus dat de vrouw bedoelt aan te voeren dat de afspraken over de verdeling en pensioenverevening vernietigbaar zijn en dat zij de vernietiging terecht heeft ingeroepen, dan wel de rechtbank die vernietiging alsnog moet uitspreken. Voor wat betreft die beide onderdelen van het convenant voert zij daartoe aan, zo begrijpt de rechtbank, dat die afspraken door misbruik van omstandigheden tot stand zijn gekomen. Voor wat betreft de verdelingsafspraken beroept de vrouw zich tevens op dwaling. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van misbruik van omstandigheden. Ten aanzien van het beroep op dwaling overweegt de rechtbank het volgende. De vrouw stelt zich op het standpunt dat zij heeft gedwaald ten aanzien van de verdeling zoals die voortvloeit uit het convenant. Zij voert aan voor meer dan een vierde te zijn benadeeld, zodat op grond van artikel 3:196 BW wordt vermoed dat de vrouw heeft gedwaald. Artikel 3:196 BW bevat een speciale dwalingsbepaling voor verdelingen. Op grond van artikel 3:196 lid 1 BW, in samenhang met artikel 3:199 BW, is een verdeling op grond van dwaling slechts vernietigbaar wanneer een deelgenoot omtrent de waarde van één of meer te verdelen goederen en schulden heeft gedwaald en daardoor voor meer dan een vierde is benadeeld. Op grond van artikel 3:196 lid 2 BW wordt de benadeelde vermoed omtrent de waarde van één of meer te verdelen goederen en schulden te hebben gedwaald wanneer een benadeling voor meer dan een vierde is bewezen. In dat verband dient de vrouw niet alleen te stellen en onderbouwen dat zij voor een vierde is benadeeld, maar ook dat zij ten aanzien van de waarde

van één of meer van de goederen heeft gedwaald. Pas als zij op deze punten voldaan heeft aan haar stelplicht, kan het bewijsvermoeden van het tweede lid uitkomst bieden. De vrouw heeft echter niet gesteld dat zij ten aanzien van de waarde van enig goed heeft gedwaald. Zij gaat in de dagvaarding immers uit van dezelfde waarden voor de onderscheiden goederen als partijen in het convenant in aanmerking hebben genomen. De stelling dat zij voor meer dan een kwart is benadeeld, is dan ook onvoldoende om voorshands uit te gaan van dwaling op grond van het tweede lid. De rechtbank wijst de vorderingen af.*Opmerking*De rechtbank stelt hier ten onrechte dat naast benadeling voor meer dan een kwart ook dwaling ten aanzien van de waarde van het goed moet zijn bewezen. Benadeling voor meer dan een kwart impliceert volgens artikel 3:196 lid 2 BW het vermoeden van dwaling.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 16-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2014:6903

Zaaknummer: C-15-206083 - HA ZA 13-423

Wetsartikelen: 3:196 BW

RECHTSPRAAK

Voldoende aannemelijk dat in de onderneming als geheel onvoldoende liquide middelen aanwezig zijn om over te gaan tot afstorting voor pensioen van een bedrag van € 144.442.

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest op huwelijkse voorwaarden. De echtscheidingsbeschikking is op 10 oktober 2008 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Bij dit geding inleidende dagvaarding heeft de vrouw gevorderd de tussen partijen tot stand gekomen huwelijkse voorwaarden te vernietigen. Bij tussenvonnis, waarvan hoger beroep, heeft de rechtbank deze vordering afgewezen. Bij eindvonnis heeft de rechtbank de wijze gelast van de verdeling van de gemeenschappelijke zaken en – onder meer – de man veroordeeld om binnen twee maanden na datum eindvonnis over te gaan tot afstorting van een bedrag van € 68.531 onder een door de vrouw aan te wijzen verzekeringsmaatschappij ter zake haar pensioenaanspraken in International Beheer BV. De rechtbank heeft hierbij overwogen dat voldoende aannemelijk is geworden dat de benodigde liquide middelen niet kunnen worden vrijgemaakt zonder de continuïteit van de bedrijfsvoering van Enterprises Ltd. en de onderneming waaraan deze is verbonden in gevaar te brengen. De vrouw is van dit vonnis in hoger beroep gekomen en stelt dat de rechtbank haar vordering ten aanzien van haar aandeel in de door haar opgebouwde pensioenaanspraken ad € 144.442 in Enterprises Ltd. ten onrechte heeft afgewezen. Het hof overweegt dat de rechtbank de door haar benoemde deskundigen heeft verzocht vast te stellen wat de aanspraken en de waarde van de pensioenrechten van de vrouw zijn ten laste van Internationaal Beheer BV en Enterprises Ltd. en of er mogelijkheden zijn tot afstorting. Uit het deskundigenbericht blijkt dat de totaal verwachte koopsommen neerkomen op € 68.531 ten laste van International Beheer BV en € 144.442 ten laste van Enterprises Ltd. Voorts is vastgesteld dat in Enterprises Ltd. geen liquide middelen voorhanden zijn om het pensioen ineens af te storten. Het hof oordeelt, anders dan de vrouw meent, dat niet uit het deskundigenrapport blijkt dat het door de deskundigen ingenomen standpunt aangaande de mogelijkheden voor afstorting van de pensioenaanspraken in Enterprises Ltd. uitsluitend tot stand is gekomen op basis van de jaarcijfers van Enterprises Ltd. Naar het oordeel van het hof heeft de man voldoende aannemelijk gemaakt dat in de onderneming als geheel onvoldoende liquide middelen aanwezig zijn om over te gaan tot afstorting van een bedrag van € 144.442. Het hof acht voorts

van belang dat als gevolg van het verschil in rekenrente bij de opbouw van de pensioenvoorziening enerzijds en de door de verzekeraars gehanteerde marktrente anderzijds een groot verschil bestaat tussen het opgebouwde pensioen in Enterprises Ltd. en het bij een externe verzekeraar af te storten bedrag, zoals uit het deskundigenrapport blijkt. Het hof overweegt dat uit de door de man overgelegde jaarrekening 2010 ter zake Enterprises Ltd. blijkt dat de door partijen samen opgebouwde pensioenvoorziening per 31 december 2008 € 48.587 bedroeg, terwijl voor de vrouw een bedrag van € 144.442 zou moeten worden afgestort. Het hof komt tot het oordeel dat onder deze omstandigheden de vrouw zich er niet op kan beroepen dat de man op basis van redelijkheid en billijkheid gehouden kan worden voormeld bedrag ad € 144.442 af te storten. De grief van de vrouw faalt derhalve.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:2650

Zaaknummer: HD 200.111.988_01

RECHTSPRAAK

Ouder belast met eenhoofdig gezag mag niet met minderjarigen verhuizen naar Engeland.

Uit de inmiddels beëindigde affectieve relatie van partijen zijn twee minderjarige kinderen geboren. De moeder is alleen belast met het ouderlijk gezag over de minderjarigen. De minderjarigen wonen bij de moeder en verblijven in het weekend – op basis van een omgangsregeling – bij de vader. De moeder wil echter op korte termijn met de minderjarigen naar Engeland verhuizen. De vader vordert daarom in kort geding de moeder te verbieden om met de kinderen naar Engeland te verhuizen. De vader stelt dat een dergelijke verhuizing de belangen van de minderjarigen zal schaden. Bovendien zal de bestaande omgangsregeling door een dergelijke verhuizing onuitvoerbaar worden.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat het ouderlijk gezag mede de verplichting van de gezaghebbende ouder omvat, om de ontwikkeling van de banden van de minderjarigen met de andere ouder te bevorderen (artikel 1:247 lid 3 BW). Deze norm is evengoed van toepassing op de ouder die belast is met het eenhoofdig ouderlijk gezag. Daarnaast heeft de vader recht op omgang met de minderjarigen. Sterker nog, op hem rust zelfs de verplichting tot omgang met de minderjarigen (artikel 1:377a lid 1 BW).

Aangezien de moeder het eenhoofdig ouderlijk gezag heeft over de minderjarigen, is zij in beginsel vrij om te bepalen waar zij zich samen met de minderjarigen duurzaam zal vestigen. Die vrijheid wordt echter begrensd door de belangen van de minderjarigen. In het kader van een voorgenomen verhuizing met de minderjarigen, dient een belangenafweging plaats te vinden. Daarbij behoren de belangen van de minderjarigen de eerste overweging te zijn.

Gezien het feit dat de minderjarigen wekelijks bij de vader verblijven, acht de voorzieningenrechter het in het belang van de minderjarigen dat de bestaande omgangsregeling tussen de minderjarigen en de vader wordt voortgezet. De door de moeder voorgestelde alternatieve regeling weegt niet op tegen het bestaande contact tussen de vader en de minderjarigen. Bovendien gaat de moeder er kennelijk aan voorbij dat de minderjarigen een sociaal leven hebben opgebouwd in Nederland. De impact van een dergelijke verhuizing op het sociale leven van de minderjarigen lijkt de moeder volledig te onderschatten.

Hoewel de moeder stelt dat zij vanwege psychische problematiek naar Engeland wil verhuizen, onderbouwt zijn dit naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende. De voorzieningenrechter wijst de vordering van de vader toe en verbiedt de moeder derhalve om vooralsnog met de minderjarigen naar Engeland te verhuizen.

Kanttekening Dit is een wel erg verstrekkende uitspraak. De voorzieningenrechter past het afwegingskader toe dat geldt bij gezamenlijk gezag, maar dat is er in dit geval niet. Voorts zijn de belangen van het kind niet *de*, maar *een* eerste overweging. Het komt mij (Tara Greven) voor dat in dit geval een andere uitkomst, namelijk dat de moeder wel zou mogen verhuizen naar Engeland, goed denkbaar is.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 24-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2014:4630

Zaaknummer: C/01/280756/KG ZA 14-415

Wetsartikelen: 1:377a lid 1 BW en 1:247 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

WSG niet-ontvankelijk in verzoek tot ondercuratelestelling.

Betrokkene is recentelijk meerderjarig geworden en heeft tot zijn meerderjarigheid onder toezicht gestaan van de William Schrikker Groep (WSG). WSG verzoekt thans ondercuratelestelling van betrokkene. WSG meent dat betrokkene vanwege zijn lage IQ niet in staat is om zijn eigen vermogensrechtelijke belangen te behartigen.

Naar het oordeel van de kantonrechter is WSG niet gerechtigd tot het doen van een dergelijk verzoek. Met ingang van 1 januari 2014 kan de instelling waar de rechthebbende wordt verzorgd of begeleid weliswaar om het instellen van een beschermingsbewind verzoeken, echter, blijkens de memorie van toelichting dient het daarbij te gaan om een AWBZ-instelling. Daarnaast dient de begeleiding te zijn gericht op het behouden van structuur in en regie over het dagelijks leven. Naar het oordeel van de kantonrechter valt WSG niet aan te merken als een dergelijke instelling en verklaart WSG daarom niet-ontvankelijk in haar verzoek.

In een overweging ten overvloede oordeelt de kantonrechter dat hij op basis van de onderliggende stukken geen aanleiding zou hebben gezien om een ondercuratele- of onderbewindstelling uit te spreken. De betrokkene heeft immers nog niet eerder schulden gemaakt en is evenmin anderszins in de problemen gekomen. Betrokkene heeft weliswaar een beperking, maar daarvoor wordt hij ondersteund door een woonbegeleidster. Volgens de kantonrechter is daarom onvoldoende komen vast te staan dat het uitspreken van een beschermingsmaatregel noodzakelijk is.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-06-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:2843

Zaaknummer: 2906980 UF VERZ 14-4740

RECHTSPRAAK

Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat de man thans, zes jaar na beëindiging van de samenleving, zijn eis vermeerdert en aanspraak maakt op verrekening van bedragen.

Partijen hebben een affectieve relatie met elkaar gehad en met elkaar samengewoond. Zij hebben een gemeenschappelijke huishouding gevoerd in de door partijen in gezamenlijke eigendom verkregen woning. De rechtbank heeft de vrouw veroordeeld om aan de man een bedrag te betalen van € 13.309,74 en de man veroordeeld om een bedrag van € 11.975 aan de vrouw te voldoen. De man komt in hoger beroep onder meer op tegen deze beslissing en vordert dat de vrouw hem € 20.802 dient te betalen. Nadat de vrouw daarop bij memorie van antwoord had gereageerd, heeft de man een akte genomen, waarbij hij niet alleen heeft gereageerd op de door de vrouw bij memorie van antwoord genomen producties, maar hij voorts nieuwe grieven heeft aangevoerd, die ertoe leiden dat de man van de vrouw thans een bedrag van € 47.650 vordert. De man heeft hierbij een groot aantal bankafschriften overgelegd. Het hof oordeelt dat de nieuwe grieven van de man in strijd zijn met de goede procesorde en laat deze buiten beschouwing. Wat de vermeerdering van eis betreft oordeelt het hof dat de man thans in hoger beroep met geheel andere stellingen komt dan in eerste aanleg zonder afdoende onderbouwing of verklaring. Het hof acht het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat de man thans, zes jaar na beëindiging van de samenleving, aanspraak maakt op verrekening van bedragen als omschreven in de vermeerdering van eis. Tijdens de samenleving van partijen van nog geen tweeënhalf jaar heeft een vermenging van gelden plaatsgevonden, deden partijen over en weer betalingen aan elkaar, betaalden partijen mee aan de gezamenlijke huishouding en kochten samen auto's en ruilden deze weer in. Uit enkele stortingen van de man aan de vrouw kan volgens het hof worden opgemaakt dat het schenkingen betrof, gedaan door de man aan de vrouw, zoals uit de tekst: 'omdat ik van je hou'. Het hof wijst het door de man daarin gevorderde dan ook af. Dat de vrouw erkent dat zij een bedrag van € 5.000 van de rekening van de man heeft benut ter aflossing van haar eigen consumptief krediet bij de Postbank doet daar volgens het hof niet aan af, nu niet valt vast te stellen of deze onttrekking door verrekening c.q. compensatie teniet is gedaan, zoals de vrouw stelt. Het hof bekrachtigt het vonnis waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:1592

Zaaknummer: 200.097.810/01

RECHTSPRAAK

Vader kan geen naamskeuze meer uitbrengen ten tijde van de erkenning, omdat de moeder op dat tijdstip reeds was overleden.

Uit de relatie van de vader en de moeder is in 2007 een kind geboren. De moeder is in 2011 overleden. De grootmoeder is belast met de voogdij over het kind. Bij beschikking van 22 februari 2012 is aan de vader vervangende toestemming tot erkenning verleend. Zijn verzoek om met het gezag belast te worden en om een omgangsregeling vast te stellen is afgewezen. Op 18 december 2012 heeft de vader zijn kind erkend en draagt het kind zijn geslachtsnaam in plaats van de geslachtsnaam van de moeder. De grootmoeder heeft de rechtbank verzocht de gemeente te gebieden dan wel te bevelen de door de gemeente doorgevoerde geslachtsnaamswijziging te wijzigen in de geslachtsnaam van de moeder. De rechtbank heeft dit verzoek bij de bestreden beschikking afgewezen. De grootmoeder is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. De kern van het geschil betreft de vraag of de vader, na het overlijden van de moeder, bij de erkenning van het kind, nadat daarvoor toestemming was gegeven door de rechtbank, ook een naamskeuze mocht uitbrengen. Het hof overweegt dat ter gelegenheid van de erkenning geen geslachtsnaamskeuze meer kon worden uitgebracht. Niet in geschil is dat het kind ten tijde van haar geboorte enkel in familierechtelijke betrekking tot haar moeder stond. De vader was op dat moment geen juridische ouder. Op grond daarvan heeft het kind daarom van rechtswege de geslachtsnaam van haar moeder gekregen. Er is op dat moment geen sprake geweest van een (expliciete of impliciete) naamskeuze. De moeder en de erkenner konden ten tijde van de erkenning niet meer gezamenlijk verklaren dat het kind de geslachtsnaam van de vader zou krijgen, omdat de moeder reeds voor de erkenning was overleden. De moeder heeft nimmer toestemming tot erkenning gegeven, reden waarom er (na het overlijden van moeder) daartoe vervangende toestemming door de rechtbank is verleend. Het hof is van oordeel dat de vader niet op grond van artikel 1:5 lid 2 jo. lid 9 BW alsnog een naamskeuze kon uitbrengen. Lid 9 dient niet te worden gelezen in verbinding met artikel 1:5 lid 2 BW maar in verbinding met artikel 1:5 lid 4 BW, nu in zowel lid 4 als lid 9 de term ouder/ouders wordt gebruikt. Dit in tegenstelling tot lid 2, waarin deze termen niet voorkomen. Het hof oordeelt dat lid 9 niet van toepassing is. Uit dat lid volgt dat, indien een van de ouders voorafgaand aan het tijdstip waarop de naamskeuze uiterlijk moet worden gedaan is overleden en de naamskeuze niet is gedaan, de andere ouder de verklaring omtrent

de naamskeuze aflegt. Lid 9 kan naar het oordeel van het hof derhalve enkel worden toegepast in die gevallen waarin er voorafgaand aan het tijdstip waarop de naamskeuze uiterlijk moet zijn gedaan, twee personen zijn met de juridische kwalificatie ouder, van wie er één is overleden. In casu is hiervan geen sprake. De vader werd pas ouder door de erkenning en was dat niet al bij de erkenning. Bovendien is het tijdstip waarop de naamskeuze uiterlijk moet worden gedaan zoals vermeld in lid 9, gelezen in samenhang met lid 4, het moment van de aangifte van de geboorte. Het hof is derhalve van oordeel dat de vader bij de erkenning geen naamskeuze kon uitbrengen op grond van artikel 1:5 lid 9 BW. Ook artikel 1:5 lid 2 BW biedt hem niet de mogelijkheid een naamskeuze uit te brengen, omdat de moeder is overleden. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en wijst het verzoek van de grootmoeder om de ambtenaar van de burgerlijke stand te gelasten de geslachtsnaam van het kind in haar geboorteakte te wijzigen in de geslachtsnaam van de moeder, toe.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:5739

Zaaknummer: 200.142.629

Wetsartikelen: 1:5 BW

RECHTSPRAAK

Vorrang kinderen op alle andere onderhoudsgerechtigden, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat toepassing van deze regel naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn.

Bij beschikking van 9 september 2008 heeft de rechtbank bepaald dat de man € 100 per kind per maand aan de vrouw dient te betalen in de kosten van verzorging en opvoeding van beide kinderen van partijen. De man is in 2011 een geregistreerd partnerschap aangegaan. Zijn nieuwe partner heeft, behalve de heffingskorting, geen inkomen. De vrouw, die met beide kinderen een gezin vormt, is afhankelijk van een bijstandsuitkering. De man heeft de rechtbank verzocht de kinderalimentatie met ingang van 1 januari 2012 op nihil te stellen. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank dit verzoek afgewezen. De man is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Zijn grieven betreffen zijn draagkracht. Het hof overweegt allereerst dat er sprake is van een relevante wijziging van omstandigheden in de zin van artikel 1:401 BW, omdat gebleken is dat de man andere woonlasten heeft gekregen en is gaan samenwonen met een partner die niet in haar eigen levensonderhoud voorziet. Voorts overweegt het hof dat kinderen en stiefkinderen die de leeftijd van 21 jaar nog niet hebben bereikt, op grond van artikel 1:400 lid 1 BW voorrang hebben boven alle andere onderhoudsgerechtigden, indien de draagkracht van de onderhoudsplichtige onvoldoende is om dit levensonderhoud volledig aan allen te verschaffen. Gegeven deze voorrang wordt rekening gehouden met de norm van een alleenstaande en een draagkrachtpercentage van 70, maar niet met de kosten van levensonderhoud van de nieuwe partner, tenzij de man feiten en omstandigheden stelt, en in geval van betwisting aannemelijk maakt, op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden dat toepassing van deze regel naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. Het hof is van oordeel dat in casu het beroep van de man op voormelde tenzij-regel opgaat. Voldoende is uit de door de man overgelegde stukken gebleken dat de partner buiten haar wil niet in staat is in eigen levensonderhoud te voorzien en dat zij geheel ten laste van de man komt. Uit een brief van de regionale sociale dienst is gebleken dat de kosten van de bijstandsuitkering van de vrouw niet op hem worden verhaald wegens het ontbreken van financiële draagkracht. Bovenstaande betekent naar het oordeel van het hof dat rekening gehouden dient te worden met de norm voor een gezin en het daarbij behorende percentage van 45. Daarnaast houdt het hof rekening

met de volledige woonlasten van de man, met de premie basisverzekering en de aanvullende premies ZVW van de partner, verminderd met het in de bijstandsnorm begrepen nominale deel ZVW van een echtpaar en de zorgtoeslag. Naar het oordeel van het hof heeft de man vanaf 1 januari 2012 geen draagkracht meer voor een bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen. Het hof vernietigt de beschikking waarvan beroep en wijzigt de beschikking van 9 september 2008 aldus dat de door de man te betalen kinderalimentatie met ingang van 1 januari 2012 op nihil wordt gesteld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-12-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:9772

Zaaknummer: 200.125.871

Wetsartikelen: 1:401 BW